

Kad Jo Dvasia visada būtų su mumis

Prezidentas Rendalas K. Benetas, pirmasis patarėjas Rytų Europos krašto prezidentūroje

Gavę Šventosios Dvasios dovaną, galime nuolat džiaugtis Jos bendryste, jei gyvename vertai. Ji moko, liudija, ugdo, šventina ir gali kiekvienam iš mūsų padėti džiugiai išverti iki galo. Džozefas Smitas mokė, kad Viešpaties Dvasia gali suteikti ramybę ir džiaugsmą mūsų sieloms, pašalinti iš mūsų širdžių pyktį, neapykantą, nesantaiką ir blogį (*Manuscript History of Brigham Young, 1846–1847, comp. Elden J. Watson [1971], 529–30*).

Paprastai Šventoji Dvasia mums kalba ramiu tyliu balsu, dažniausiai kužda ir tyliai mus ragina (žr. DS 8:2-3, DS 9:8-9, 1 Nefio 17:45). Kai esame garsaus pasaulietiško triukšmo ar nesantaikos aplinkybėse, Šventajai Dvasiai sunku mus mokyti, ugdyti ir vesti. Ji pasitrauks nuo mūsų, jei pyksimės, ginčysimės ar vaidysimės.

Šiais laikais daugelyje kultūrų priimtina ginčytis, vaidytis ar garsiai įrodinėti savo nuomonę. Nors tai toleruojama dabartinėje visuomenėje, Evangelijos kultūroje tai nepriimtina, ir tai nuo mūsų nutolina Šventąją Dvasią.

Išgyvendinti nesantaiką iš mūsų santykių, namų ir Bažnyčios susirinkimų yra

be galo svarbu. Vyresnysis Rasselas M. Nelsonas mokė, kad „karas danguje buvo ne kraujo liejimas. Tai buvo prieštarų idėjų karas – nesantaikos pradžia“ („The Canker of Contention“ *Ensign* May, 1989, 68). Jis prasidėjo dėl išdidumo ir savanaudiškumo. Mūsų laikais nesantaikos šaltiniai yra tie patys.

Išgyvendinti nesantaiką yra taip svarbu, kad Gelbėtojas, pamokęs nefitus apie krikšto apeigas, pirmiausia juos mokė šio principo. Jis sakė, kad „nesutarimo dvasia ne iš manęs, bet iš velnio, kuris yra nesutarimo tėvas, ir jis sukursto žmonių širdis piktaimčiai ginčytis vienas su kitu“. Jis mokė juos nesiginčyti tarpusavyje. Tai reiškia, kad ir mes neturėtume vaidytis, ginčytis, įrodinėti ar garsiai polemizuoti su kitais (žr. 3 Nefio 11:28-30).

Raštuose mokoma, jog „žmonės yra, kad galėtų džiaugtis“ (2 Nefio 2:25). Šventoji Dvasia į mūsų gyvenimą atneša šviesą, ramybę, darną ir džiaugsmą, o nesantaika – tamsą bei nelaimingumą, o Liuciferis nori, kad mes būtume nelaimingi, kaip ir jis pats (žr. 2 Nefio 2:27).

Savo tarnystės metu Gelbėtojas sakė: „Aš jums duodu naują

įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jono 13:35). Pranašas Mormonas mus mokė melstis iš visų širdies jėgų, kad būtume pripildyti malonės ir meilės kitiems (žr. Moronio 7:48).

Šventoji Dvasia ugdyt ir šventins mus, jei gyvensime taip, kad būtume verti nuolatinės Jos bendrystės. Meldžiu, kad kiekvienas iš mūsų pasirinktume būti tokiose vietose ir aplinkybėse, kur gerai jaustųsi Dvasia. Viliuosi, jog melsimės, kad mūsų širdys būtų pripildytos meilės, kantrybės ir malonės kitiems. Meldžiu, kad kalbėtume tik gerus žodžius ir mylėtume vieni kitus, kaip įsakė Gelbėtojas.

Mokydamiesi tobuliau mylėti, greičiau atleisti ir vengti nesantaikos, galėsime panašėti į savo Gelbėtoją Jėzų Kristų ir taip pasiruošti sugrįžti amžinai gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu. ■

Prezidentas Rendalas K. Benetas, pirmasis patarėjas Rytų Europos krašto prezidentūroje.

Saugoti atmintyje

Marina Charlamova, Rytų Europos krašto Naujiųjų skyriaus koordinatė

„Saugoti atmintyje Dievo darbus“ (Prezidentas „Henris B. Airingas, „O atminkite, atminkite“, 177-oji pusmetinė visuotinė konferencija, 2007 m. spalio)

Gegužės 3–5 dienomis Kijeve, pirmą kartą Rytų Europos krašte, vyko mokomasis seminaras krašto misijų ir kuolų Bažnyčios istorijos koordinatoriams. Dalyvavo 17 tokių pašaukimą turinčių žmonių iš įvairių šalių ir miestų: Bulgarijos, Rusijos (Jekaterinburgo, Maskvos, Novosibirsko, Samaros), Ukrainos (Kijevo, Dnepropetrovsko, Charkovo) ir koordinatorius iš Latvijos, kuris atstovavo visoms Baltijos šalims. Seminarą paruošė ir pravedė Sergejus ir Natalija Saveljevai, Rytų Europos krašto Bažnyčios istorijos koordinatoriai. Seminare taip pat dalyvavo vyresnysis ir sesuo Džonsonai iš Krašto prezidentūros biuro, Metas Haisas iš *Global Support and Acquisitions Church History Department* ir Skotas Kristensenas, archyvaras iš *Collections Development Church History Department*.

Dviejų dienų seminaro programa buvo turininga. Dalyviams susipažinus, Sergejus Saveljevas kalbėjo, koks svarbus yra Bažnyčios istoriko pašaukimas: „Jis turi tvirtą dvasinį pagrindą, nes jau pirmąją Bažnyčios įkūrimo dieną, 1830 metų balandžio 6-ą, Viešpats pasakė pranašui, kad „jūs vesite metraštį“ (DS 21:1). Vykdamas šią užduotį, trečiasis pašaukimas Bažnyčioje po jos atkūrimo momento buvo Bažnyčios istoriko pašaukimas. Viešpats nori, kad mes ir mūsų palikuonys savo gyvenime galėtume matyti tikėjimo pasireiškimą, žinotume apie sunkumus ir tai, kaip mokėmės juos įveikti, kaip kūrėme Bažnyčią pirmaisiais metais ir vėliau. Jaunoji Bažnyčia karta šventyklos atidarymą Kijeve priima kaip savaime suprantamą dalyką. Bet tiems, kurie ją statė iš pradžių tikėjimo lygmenyje, o vėliau ir materialiai, – tai jų tikėjimo, aukos, liudijimo, tarnystės vaisius. Bažnyčios istorijos tikslas – padėti mums patiems

Seminaro dalyviai.

NUOTRAUKA MARINOS CHARLAMOVOS

ir ateinančioms kartoms pamatyti Dievo darbus mūsų gyvenime.“

Pagrindinis seminaro uždavinys buvo apmokyti Bažnyčios istorikus trijų dalykų: kasmetinių metraščių sudarymo, interviu vedimo ir pasikeitimo atmintinų datų švenčių organizavimo patirtimi.

Pirmasis patarėjas Rytų Europos krašto prezidentūroje Rendalas Benetas, kreipdamasis į seminaro dalyvius, išsakė mintį, kurią įsiminė daugelis: „Knygoje *Brangusis Perlas* Abraomas aprašo savo asmeninę istoriją, kurią skaitydami mes randame daug vertingų mokymų. Viskas, ką jis parašė, tapo Bažnyčios istorijos dalimi. Kitas pavyzdys – Lukas. Didžiąją laiko dalį jis praleido su Pauliumi. Lukas – puikus Bažnyčios istorikas. Atkreipkite dėmesį, kad visi Raštai, kuriais mes naudojames dabar, – tai Bažnyčios istorija! Todėl nepamirškite, kad tam tikru momentu Viešpats Savo aukštiesiems tikslams panaudos tai, ką jūs užrašote dabar, kaip Jis tai padarė su Abraomo, Luko ir kitų raštais. Veskite savo užrašus ir nepamirškite, kad darote labai svarbų darbą. Naujosios technologijos padeda jums tai daryti geriau nei informacijos užrašymo priemonės, buvusios Abraomo laikais.“

Seminaro dalyviai gavo naujus modernius diktofonus, buvo apmokyti, kaip jais naudotis, ir dabar vadinamoji žodinė istorija, kurią sudaro interviu su Bažnyčios nariais, galės pasipildyti unikaliais garso įrašais.

2007 m. Prezidentas Henris B. Airingas, kalbėdamas visuotinėje konferencijoje, sakė, kad „Dievo užmiršimas buvo pagrindinė Jo tautos problema nuo pasaulio pradžios“, todėl svarbu, kad „neužmirštum dalykų, kuriuos matei savo akimis, ir kad neleistum jiems išslysti iš savo širdies per visas gyvenimo dienas“. Tai padaryti pavyksta ten, kur kunigystės vadovai supranta, kad reikia stropiai ir nuolat rašyti Bažnyčios istoriją, palaikyti pašauktus brolius ir seseris ne žodžiais, bet darbais. ■

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Lietuvoje 20-metis

Luiza Castro, Vilniaus 1-asis skyrius

Gegužės 24-25 dienomis Vilniaus maldos namai buvo pilni, nes gausybė žmonių atvyko drauge švęsti dvidešimties metų Bažnyčios Lietuvoje jubiliejų. Džiaugėmės, kad atvyko daug narių iš Kauno, Šiaulių, Klaipėdos ir Vilniaus skyrių ir daug kadaise Lietuvoje tarnavusių misionierių.

Gegužės 24-ąją Bažnyčios nariai turėjo galimybę bendrauti su savo draugais iš kitų skyrių, susipažinti vieni su kitais, apžiūrėti nuotraukų stendus, išgirsti buvusiųjų misionierių liudijimus, skanauti vaises ir linksmai leisti vakarą maldos namų pievelėje. Nuskriausti neliko ir mažieji Bažnyčios nariai, kurie žaidė įvairius sportinius žaidimus kartu su jaunimu ir misionieriais.

Gegužės 25-ąją Vilniaus maldos namai nuo pat ryto vėl buvo pilni žmonių. Diena prasidėjo džiugiu įvykiu – pasikrikštijo net trys nauji Bažnyčios nariai.

Pagrindinėje renginio dalyje klausėmės buvusių misionierių pasisakymų apie Bažnyčios pradžią Lietuvoje. Jie dalinosi prisiminimais apie išbandymus, su kuriais jiems tekdavo susidurti

ieškant patalpų Bažnyčios susirinkimams ir apie pirmuosius Bažnyčios narius. Pasakodami savo dvasinius patyrimus jie reiškė dėkingumą Viešpačiui ir apaštalui M. Raselui Balardui, kuris prieš 20 metų pašventino Lietuvos žemę Evangelijos skelbimui. Vėliau susirinkimo dalyviai turėjo galimybę žiūrėti įvairią vaizdo medžiagą, paruoštą būtent šiam jubiliejui. Visus sujaudino buvusiųjų misijos prezidentų sveikinimai, narių liudijimai, surinkti istoriniai faktai ir nuotraukos bei prisiminimai apie svarbiausius įvykius, susijusius su Bažnyčia Lietuvoje.

Oficialią šventės dalį užbaigė dabartinio misijos prezidento Bosvelo pasisakymas apie dvyliką Izraelio genčių ir apie Bažnyčios plėtimąsi, kuri vainikavo kvietimas visiems pastarųjų dienų šventiesiems kviesti savo artimuosius, šeimas, draugus ir kolegas į Bažnyčią. Paskui visi vaišinosės kibiniais, bendravome tarpusavyje iki pat linksmosios dalies, kada visi keturi skyriai rodė savo paruoštus pasirodymus, kupinus vaidybos, muzikos, dainų ir šokių.

Pasirodymams pasibaigus, renginį vainikavo tautiniai šokiai.

Viso susirinkimo metu Šventoji Dvasia lydėjo tiek kalbėjusius, tiek besiklausančius. Nuostabu žinoti ir matyti, kad Bažnyčia Lietuvoje ir toliau auga, plečiasi, kad turime tiek daug nuostabių Bažnyčios narių, kurie negaili pastangų ir noriai aukoja savo laiką tarnaudami Viešpačiui. Bažnyčios Lietuvoje dvidešimtmetis priminė, kiek daug galime pasiekti, kai vyrauja vienybė, kai klausome Dvasios šnabždesių ir kai esame pasiryžę padėti vieni kitiems. Tai buvo nuostabi ir pilna dvasios šventė. ■

NUOTRAUKA E. URBANOVIC

Penktadienio vakaronė baigėsi tarnavusių anksčiau ir dabar tarnaujančių misionierių atliekama giesme „Pašaukti tarnauti“.

NUOTRAUKA M. KUCINO

Vakaronėje su buvusiais misionieriais sunku buvo išsiskirti nors tik iki kitos dienos ryto. Tiek daug reikėjo sužinoti ir pasakyti vienas kitam tą dieną.

NUOTRAUKA M. KUCINO

Buvo nuostabu vėl susitikti su broliais ir seserimis iš Amerikos, Vokietijos, Latvijos, kurie per 20 metų tarnavo Lietuvoje: Spenseriu S. Glendžiu, Nyly P. Čeketsu, Alisen ir Šeinu Olredais, Dauty šeima, Gordonu Hengstu ir kitais.

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA I. BORINOS SUTIKUS

Irena Borinos iš Šiaulių pasikrikštijo ankstyvą gegužės 25 dienos rytą. Iš kairės vyresnysis Levit, iš dešinės vyresnysis Morgan.

Džiaugsmas ir ašaros susitikus po 20 metų. Viena pirmųjų misionierių Alisen Olred iš Jutos vos įžengusi pro duris pateko į jos išsiilgusių seserų glėbį.

NUOTRAUKA M. KUCINO

Šventės momentai fiksuojami istorijai. Prie filmavimo kameros brolis Eduardas Urbanovič ir jo dukrelė Rebeka.

Bendras abiejų Vilniaus skyrių spektaklis.

Šiaulių skyriaus pasirodymas.

Kauno skyriaus vaidinimas.

Pasirodo Klaipėdos skyrius.

Po dvidešimties metų

Luiza Castro, Vilniaus 1-asis skyrius

Dalyvauti šiame nuostabiame renginyje su vietiniais nariais šalį aplankė kai kurie misionieriai, tarnavusieji Lietuvoje nuo pat pirmųjų Bažnyčios Lietuvoje įsteigimo dienų. Vienas iš jų – Spenseris Styvenas Glendis, nuo 1991 m. tarnavęs Sankt Peterburgo misijoje, 1992 m. perkeltas į Lietuvą. Čia kartu su vyresniaisiais Nylu P. Čeketsu, Vincentu G. Lorensonu bei Džeisonu K. Svensonu jis pradėjo kurti Bažnyčią. Jo indėlis, jo mintys, jo liudijimas labai brangūs

mūsų nariams, todėl nusprendžiau gauti iš jo interviu Liahonos Žinių iš Lietuvos skyriui.

Luiza Castro: Ką Jums davė misija Lietuvoje?

Spenseris S. Glendis: Daugybę nuostabių prisiminimų, galimybę stiprinti savo liudijimą, kadangi darėme dalykus, kurie vargu ar būtų pavykę, jeigu būtume darę juos vieni. Juos atlikti mums padėjo Dangiškasis Tėvas. Tai man davė supratimą apie Dievo ranką, tuo metu mums padėjusią atlikti Jo darbą.

L. C.: Kaip misija sustiprino Jūsų tikėjimą, liudijimą ir dvasinį augimą?

Spenseris S. Glendis: Turėjome labai dažnai šauktis Dangiškojo Tėvo pagalbos, kadangi buvome nepažįstamoje aplinkoje, bandėme kurti Bažnyčią nuo pradžių, nebuvo jokių organizacijų. Tai padėjo man išmokti pasikliauti maldos galia. Daugybę kartų mes jau-tėme, kad Dievas jau yra paruošęs mums kelią.

L. C.: Ar dabar susitikote su savo buvusiais draugais, ir ar jie išliko ištikimi savo sandoroms?

Spenseris S. Glendis su broliu E. Kucinu.

NUOTRAUKA M. KUCINO

Spenseris S. Glendis: Taip, sutikau keletą. Deja, kai kurių čia nebuvo. Džiugu matyti šeimas, buvusias čia nuo pat pradžių. Vieni iš pirmųjų Bažnyčios narių Lietuvoje yra neaktyvūs ir nustojo vaikščioti į Bažnyčią dar keli mėnesiai prieš man išvyksiant namo – tai labai liūdina. Iš pradžių buvo sunku dažnai susisiekti su kitais, kadangi grįžau namo dar prieš tai, kai elektroninis paštas tapo populiarius. Tačiau iki šiol kalbuosi su kai kuriais Bažnyčios nariais, kas 4-5 metai mes apsikeičiame gyvenimo naujienomis.

L. C.: Kaip jaučiatės matydami tiek daug naujų veidų?

Spenseris S. Glendis: Tai nuostabus jausmas, padedantis man suprasti, kad Bažnyčia tikrai yra amžina organizacija. Ji nebėra tokia, kokią palikau ją išvažiuodamas namo, ji toliau auga. Bažnyčios narių stiprybė man teikia vilties.

L. C.: Kokią įsivaizdavote Bažnyčią Lietuvoje 2013 metais?

Spenseris S. Glendis: Iš tiesų nedrįsau turėti aiškaus poveikslo savo mintyse. Dalis manęs vis dar įsivaizdavo ją tokią, kokia ji buvo tada, kai aš buvau čia, kadangi visada yra sunku nuspėti, kaip pasisuks įvykiai. Galėjau įsivaizduoti, kad susirinkimai vyksta nuomojamos patalpose, o ne kad yra savi maldos namai, kokius turite. Turėjau

vilčių, kad po 20 metų ji bus didesnė negu buvo, ir ji išaugo, tačiau mano svajonėse ji augo labiau. Aš suprantu, kad tai yra lėtas ir inertiškas procesas.

L. C.: Ar dažnai galvojate apie Lietuvą ir jos žmones?

Spenseris S. Glendis: Taip, gana dažnai. Čia su manimi yra mano žmona, kuri istoriją apie Lietuvą girdėjo daugiau negu pakankamai. Ši šalis yra artima mano širdžiai.

L. C.: Ar atsimenate savo pirmąjį krikštą Lietuvoje?

Spenseris S. Glendis: Žinoma. Tai buvo pirmųjų Bažnyčios narių Lietuvoje krikštas 1993 kovą. Mes krikštijome juos olimpinio dydžio baseine, netoli Neries upės. Nesu įsitikinęs, ar tas pastatas stovi ten iki šiol, bet mes išsinuomojome visą didžiulį baseiną, kadangi tai buvo vienintelė vieta, apie kurią mes pagalvojome žiemą. Ten buvo du broliai ir 4 misionieriai. Visi jautėme ramybės dvasią.

L. C.: Ko norėtumėte palinkėti Bažnyčiai Lietuvoje?

Spenseris S. Glendis: Savo viltimis pritariu Prezidentui Bosvelui, kad dar po 20 metų, tikiuosi, Lietuvoje bus kuolas ir šventykla. Aš manau, tai tikrai yra įmanoma. Su žmona turėjome galimybę apsilankyti Vilniaus senamiestyje, matėme daugybę senų bažnyčių, ir šventykla tikrai rastų ten vietą. ■

Kad iš tikrųjų sektume Jėzaus Kristaus pavyzdžiu

Lorenas Tomas, Juta

Prieš sėsdamas rašyti apie savo, kaip misionieriaus Lietuvoje, patyrimus, turėjau giliai pamąstyti, kaip apibūdinti tą laikotarpį, kuris visiškai pakeitė mano jausmus ir požiūrį į gyvenimą bei supratimą apie Jėzaus Kristaus Evangeliją. Būdamas misionieriumi dažnai nejaukiai jausdavausi dėl to, kad negaliu tobulai išreikšti savo jausmų ar liudijimo lietuvių kalba, bet dabar suvokiu, jog tai nebūtinai buvo dėl kalbos – tuos jausmus sunku išreikšti dėl jų gilumo ir šventumo. Tai perduodama tik Šventąja Dvasia tarp žmonių, kurie nori suprasti. Jaučiuosi palaimintas, kad sutikau ir susidraugavau su tokia daugybe Lietuvos žmonių, su kuriais galėjau bendrauti Šventąja Dvasia.

Doktrinos ir Sandorų 50:22 aiškinama, kad, kai mokyme dalyvauja tiesos Dvasia, „tas, kuris skelbia, ir tas, kuris gauna, supranta vienas kitą, ir abu ugdomi ir džiūgauja drauge“. Pradėdamas misiją maniau, kad būsiu tas, kuris mokys, bet greitai pastebėjau, jog dažniau buvau tu, kuris gauna mokymą iš sutiktų žmonių. Taigi kai kurie svarbiausi mano gyvenimo ryšiai susiformavo abipusio skelbimo ir gavimo tiesos Dvasia akimirkomis. Lyginant su dauguma kitų gyvenimo ryšių, šie ryšiai yra stipresni dėl to fakto, kad jie pagrįsti Evangelija.

Maloniausi mano prisiminimai iš misijos yra apie apygardos konferencijas ir veiklas Rumšiškėse, kai Bažnyčios nariai iš visos šalies susirinkdavo pasidalinti Evangelijos džiaugsmu. Man patikdavo stovėti prie Vilniaus maldos namų ir stebėti iš įvairių miestų atvykstančius autobusus, pasitikti draugus ir matyti džiaugsmą kiekviename veide. Tai buvo

akimirkos, kuriomis supratau savo, kaip misionieriaus ir kaip Dievo vaiko, laikinos viešnagės žemėje tikslą. Kad iš tikrųjų sektume Jėzaus Kristaus pavyzdžiu ir taptume tokie, kaip Jis, turime mylėti ir tarnauti vienas kitam neskaičiuodami, kiek tai kainuoja. Tikiuosi, kad bent kažkiek galėjau tai daryti tarnaudamas misionieriumi. Tikrai to norėjau ir, žinoma, stengiuosi tai daryti ir dabar.

Buvau palaimintas galimybe keletą kartų sugrįžti į Lietuvą aplankyti savo mylimų draugų – žmonių, kurie, kaip žinau, yra mano dangiškos šeimos dalis. Kiekvienas apsilankymas sustiprino mano meilę ir dėkingumą Lietuvai bei nuostabiems jos žmonėms ir Dangiškajam Tėvui, kuris nori mus gausiai palaiminti. Praeitą vasarą dvi dienas su grupe Lietuvos šventųjų buvau Helsinkio šventykloje. Šventyklos lankymas visada yra galimybė suartėti su Dangiškuoju Tėvu ir geriau suprasti mūsų amžinųjų namų esmę. Bet šis apsilankymas šventykloje buvo ypač malonus, kadangi simboliškai sugrįžau namo pas Dangiškąjį Tėvą su žmonėmis, su kuriais noriu būti tiek dabar, tiek tą dieną, kai iš tikrųjų įžengsime mūsų Tėvo akivaizdon. Esu dėkingas už tas šio gyvenimo akimirkas, kurias galėjau praleisti su mylimais žmonėmis šventoje vietoje.

Nors gyvenu toli nuo Lietuvos, dalis manęs liko toje šalyje ir su tais žmonėmis, kurie traukia ir trauks mane iki tos dienos, kada visi galėsime susitikti, kad daugiau nebeišsiskirtume. ■

PEČIULIŲ ŠEIMOS NUOTRAUKA

Lorenas (sėdi pirmoje eilėje pirmas iš kairės) su grupe Lietuvos šventųjų prie Helsinkio šventyklos 2012 m.